

ניסח רון העולם הזה

מותו של שוער

מכלים כבית שלי, או בבית שלו, ולפעמים גם בפאבים. כי אבי לא ידע ולא אהב לרקוד. הוא אהב לעשות כף. אהב את החיים. היה נוסע כמו מטורף. אהב את הכבישים. כולם חשבו שזה מה שיביא את הסוף שלו. רוב המריבות שלנו היו על כך שהוא נוהג מהר מדי. "אבי האמין באלוהים. גם אני האמנתי. היום אני כבר לא מאמינה עוד. נהייתי בלתי-מאמינה. איך אני

לא ת האמת, אני מרגישה שאני רוצה עכשיו למות. כל הזמן אני חושבת מה אעשה עכשיו. אין לי למה לחזור הביתה. אבי היה בא לקחת אותי מהצבא הביתה. מי יבוא לקחת אותי עכשיו? שואלת-בוכיה גלית, חברתו החיילת של אבי רן. כבוקר יום ההלוויה, כשאותות ההלם והכאב עדיין ניכרים על פניה, סיפרה גלית על התוכניות שהיו לה ולאבי: "אם אבי היה נוסע לחוץ-לארץ,

כשוער-מישנה במכבי חיפה ועשה את דרכו למעלה עד שהפך לשוער ראשי ולשוער של נבחרת-ישראל בכדורגל. בדרכו השקטה היה אבי מנהיג הקבוצה.

אבי רן בפעולה אבי רן בזינוק אל ה"כדור" בתווילת זיכרו בכדורגל. אבי, בן שכונת קריית-אליעזר, התחיל

של מכבי חיפה ונבחרת-ישראל, מי שהלהיב המונים במיגרש זה, איננו. האוהדים הרבים מסרבים להאמין. הם נתלים על הגדרות, קוראים בקול: "אבי, תחזור!" "אלוהים, למה דווקא אבי?" "מי יחליף אותך בשער?" מכל עבר נשמעים קולות בכי. סדרני האיצ"ט טריון הקשוחים מוחים דימעה נסתר. השמש קופחת על הראשים. הם, לח מאוד. הכל יושבים בדומיה מקפאה, מקשיבים לגאומים. הכרמל הירוק נראה לרגע כמאיים על יושבי האיצטדיון השקטים. ממ' רומי הכרמל הגיע אבי לראשונה

מסביב לבית, המשקיף לים, עומדים מאות בני-נוער. שקטים. בוכים וכו' עסים על הכינרת, על נהג היאכטה, על כל העולם. **שלוש קשישות.** בשעה 5 אחר הצהריים מגיעים רכבות חיפאים לאיצטדיון העירוני בקריית-אליעזר. תופסים מקומות ישיבה. שקט מסורר ומאופק. בני-נוער, קשישים וצעירים, נשים וילדים נכנסים אטיאט בשערי האיצטדיון. במרכז המיגרש הירוק מצטופפים בני המישפחה ושחקני מכבי-חיפה סביב ארונו של אבי. שוערה המצטיין

יצאה ההלוויה לדרך. לידו עמדה גם אמו של אבי. אחרי שהמונים עזבו את בית-הקברות נשארו עוד 20 צעירים וצעירות - והתייפחו על הקבר הטרי.

למה? למה? צעק משה רן, אביו של אבי, ליד הקבר הפתוח. האב, שנתמך על-ידי בני מישפחה, התעלף לפני ש-

יכולה להאמין באלוהים? איך? שואלת גלית ופורצת בבכי קורעילב. **בכי באמבטיה.** משעות הבוקר המוקדמות של יום הראשון השבוע המה ביתם של דניאלה ומשה רן, הוריו של אבי. הבית, שהיה תמיד בית פתוח

כמו שהוא חלם ורצה, היינו מתחתנים לפני נסיעתו. אם הוא לא היה נוסע, אז היינו מתחתנים בעוד חצי שנה. "אבי היה בחור משגע. תמיד נתן לי כל מה שביקשתי ורציתי. אנחנו חברים כבר שנתיים וחצי. בדרך כלל היינו

לשחקני מכבי חיפה, היה השבוע למקום מושבם הקבוע של השחקנים האכלים. הם יושבים בחדרו של אבי על מיטתו, על הריצפה, על כריות הפי רישות בחדר. הם משלבים זרועות, נותנים כתף זה לזה, מעשנים כשרשרת. צעירים בני 21, 22. לא מכבר סיימו את השרות הצבאי. מוחים דימעה בזווית-העין, מקנחים אף.

בחדר-האמבטיה בבית מישפחת רן מחבק המאמן לשעבר, שלמה שרף, את ירון גיבעול. גיר קלינגר מבקש גם הוא מרגוע לכאבו. שרף, כמו אבא טוב ומבין, מחבק את ילדיו-שחקניו, מנשק אותם על ראשם. הם בוכים, ממאנים להתנחם.

קלינגר וגיבעול היו עדים לתאונה המחרידה בשבת האחרונה בכינרת, שבה ניספה אבי. הם לוקחים על עצמם את האשמה. שרף מנסה להסביר להם כחוס ובהרבה אהבה שהם אינם אשמים. השניים ממאנים לקבל את ההסברים. אינם מתנחמים. ככי קורעילב וצעקות בוקעים מן הסלון. משה רן, האב, חצוי מעולף, קורא לאבי: "חזור אליי!" דניאלה, האם, שקטה ומאופקת.

אל הבית מגיעים קרובי-מישפחה. אוהדים, שחקנים. ראשי ההתאחדות לכדורגל, מאמנים, חיפאים עצובים.

מלמיליאן אורי מלמיליאן, קשר וכוכב קבוצת בית"ר ירושלים, ליד קיברו של אבי רן. יחד איתו באו גם משה בן-הרש ויעקב שוורץ. קבוצת בית"ר הניחה זר על קיברו הטרי של אבי.

ארמלי זאחי ארמלי, שחקן מכבי חיפה, קבוצתו של אבי רן, נשבר ובכה שוב שוב לאורך כל מסע ההלוויה. בהלוויה נכחו אוהדים רבים של כדורגלני מכבי חיפה מן הכפרים הערביים בסביבה.

החברים מילאו את חדרו האישי של אבי רן. על הקירות תלוים מדפים ועליהם כל הגביעים הרבים והמדליות שקיבל. תלויות על הקירות גם תמונות רבות של אבי ממישחקים שונים.